

PÖÖNINGU EKSPRESS

Jõuluõhtu

Jõulukook mul sulab suus,
lumi maha tulnud uus.
Piparkooke krõbistame,
natukene pabistame,
et kas jõulutaadil kinke jäänud kotti.
Ah, saaks vaid sotti!
Tahad teada, mis me soovisime?

Kuula nüüd!
Liisu palus nukke,
Emma tahtis sokke,
Martinile lumekindlust,
Hansule „Pettsonit ja Findust“.

Eva L.

**VALGUS JA PIMEDUS,
KÜLLUS JA KADUVUS,
SEE KÕIK ON ÜKS SUUR SEGADUS,**

kuid muretsemiseks pole vajadust.

Glögi, Mögi,
selles peitub jõuluvägi.
See kõik on suur lust,
sest jõuluvana paotab ust.

Eva K.

Jõuluõhtu on nii hubane

Jõuluõhtu on nii hubane
ja mina nii tubane.
Väljas lumi jäljeline,
sees on tuba roheline.
Jõuluöö on väga tore,
sügisõhtu üpris kole.
Sügis see nii vihmane,
talv see nii lumine.

Orm

Jõulud

Tere, armsad jõulud,
Mul teile valmis laulud.
Jõuluhõngulegi ütleks TERE,
verivorsti tulekust kargleks
terve pere.

Alma Lii

Räpp Kingiootus

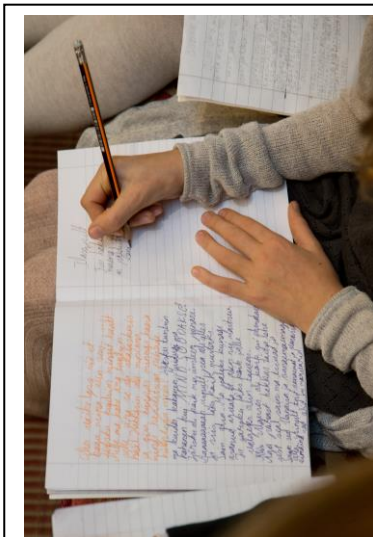
Jou, kas oled kannike?
Kui jah, siis sulle meeldib pannike.
Jou, kas tahad kinki,
mõtles hoolikalt, muidu ei saa istuda pinki.
Jou, kas tahad kana,
rekt saad hoopis kala.
JEE, JEE, JEE, JEE, JEE, JEE, JEE
Hei, kas tahad lipsu?
Ei, saad paar sõrmenipsu.
Oot, tahad ikka moosi?
Sellest saab liiga palju laktoosi.
Oi, sinul küll jõuludeks midagi oodata ei tasu.
Pole hullu, sellest lõikan rahaliselt kasu.

Astrid

Minu ema

Mu emal nimeks Moonika,
talle meeldib kroonika.
Talle meeldib päike, aga
kõige rohkem äike.
Sündinud ta suvel,
maitseb talle murel.
Kaunistab ta piparkooke,
pole söönud tassikooke.
Meeldib talle tihane,
pole ta väga vihane.
Ei meeldi talle kana,
ta pole vana.

Rachel Karolin

Pensionäri jõulumured

Pohlamoos on moes,
seda pole poes.
Kingituse sain vaid mina,
kingituseks oli kana.
Ärevus on sinul peas,
oled pensionärieas.
Tuled appi ainult heas!

Miriam Elisabet

Helbed heljuvad
Lõhnad hõljuvad õhus
Täht langes kaugel

Marta Selma

Jõulud

Verivorste mina vihkan
Piparkooke armastan
Igav mõnikord mul hakkab
Jõululauas istudes
Eks ju kunagigi kartul
Jõululaualt kaob
Ehk siis kunagi võibolla
Kinkideni jõuame
Ja kui mitte isegi
Siis võib kuuske paljastada
Kommid temalt ära süüa
Temal pole sellest kasu
Minu hambaarstil aga on

Angelika

Jõulud

Õues oli lumi,
mitte suvi.
Akna olid jäälilled,
mitte suvelilled.

Sügis läks ära,
asemele tuli talvesära.
Pakane külmutas porilombid,
laste sussidesse ilmusid kommid.

Nüüd on käes jõululaupäev,
talv nüüd varsti ära läeb.
Toas on ilus jõulupuu,
taevas särab kuu.

Kevad on kätte jõudnud,
sulaveed juba ära sõudnud.
Möödas on talverõõm,
asemele tulnud kevadrõõm.

Reelika

Lumememm

Kui ma oleksin lumememm.
Ei oleks ma karumemm.
Mul oleks nina, silmad ja suu.
Ja taevas oleks ere kui kuu.

Ma ei saadaks jõuluvanale kirja.
Vaid hoopis tõstaksin paberid virna.
Mulle ei meeldi sulada.
Samuti ka munedada.

Joosep

Väikemees

Huvitav, kes ukse ees.
Laske sisse väike mees.
Sussi sees tal olla hea.
Laste mõtetes ja peas.

Hommikul kui ärkame,
sussis miskit märkame.
Seal sees päkapikk puhkab,
üpris kõvasti ka norskab.

Roos Marii

Kui koll teeb koll-koll

Kui ma oleksin koll,
siis ma teeks teistele koll-koll.
Ja siis teised karjuksid: „Appi!
Koll, kes teeb koll-koll.“
Aga koll naerab ha-ha-haa
Ja vastab, ärge mind kartke ka.
Ega ma ole nii hirmus kollitaja
Vaid peaksite naerma ha-ha-haa.
Üldse hirmus koll pole ma,
hoopis väike hiireke ma.
Pööningult kolli kostüümi leidsin ka
ja inimesed naersid ha-ha-haa.
Ja nii see luuletus kollitavast kollist
ükskord ometi lõpule jõudis.

Jürgen Mart

Oktoobris ja novembris kirjutasime JUBEJUTTE ...

Uudised

Tere! Alustab Aktuaalne Kaamera!
Tänane suurim uudis on, et kõik sead muutuvad saiadeks,
hundid võiks, lambad juustuks, kassid singiks, kanad
tomatiks ja see pole veel kõik! Inimesed muutuvad
kurkideks. Üks väike poiss ei söö enam värsket kurki! Kui
kurb.
Me küsitlesime selle peale üht muusikaõpetajat.
„Jo, le, mi, me sureme ...“ laulab ta.
Jooksevad ringi ka mootorsaagidega lapsed. Ja jõuluvana,
kes vihkab punast värvi, kirjutab majaseintele: SIND
JÄLGITAKSE!
Sealt tuleb üks väike poiss. Mis ta räägib? „MA NÄEN
JÕULUVANA!“ ütleb ta.
Vanaema Kaie lisab: „Need on need tänapäeva vanad.“

Emma

Jubejutt

1. osa

Kord läks üks inimene öösel termomeetrit vaatama. Termomeeter oli aga muutunud maoks ning imes inimese verest tühjaks. Järgmisel hommikul leiti see inimene surnuna. Termomeeter imes järgmisel ööl verest tühjaks veel ühe inimese. Politsei hakkas asja uurima ja madu leiti. Politsei lasi mao maha ja termomeeter visati prügikasti. Prügikastis kasvas aga uus vereimeja ...

2. osa

Kui madu uuesti prügikastist välja tuli, tappis ta kõigepealt selle maja inimesed. Siis naabermaja inimesed ja lõpuks kaks politseinikku. Politsei lasi mao jälle surnuks, kuid tekkis kaks madu: punane ja valge, kuna madu sai pihta keskele.

Punane hävitati, valge viidi loomaaeda. Sellest ajast peale linnas enam madusid polnud.

Mikk

Ühel päeval

Ühel päeval üks õpilane otsustas, et ta tahab näha maailma. Järgmisel päeval läiski õpilane maailma avastama. Ta kohtas lossi, millel oli verised pealuud uste asemel. Õpilane koputas uksele ja siis ...

Uksed avasid end ise. Ja õpilane astus sisse ...

Ta kukkus hästi sügavasse auku. Aga õpilane mõtles, et kuhu ta nüüd kukub. Ta aina kukkus ja kukkus ja kukkus ...

„Appi!“ karjus ta ja sai aru, et ta on üksi.

Ootamatult kuulis ta, nagu sööks keegi midagi. Äkki läks valgeks. Tema ümber olid piparkoogid.

„Oi! Piparkook! Veel üks piparkook!“ hüüdis õpilane.

Järsku näitas üks piparkook hambaid. Õpilane sai aru, et see on piparkoogilinn, kus kõik piparkoogid olid lihasööjad!

„Appii!“ karjus õpilane ja tundis, et ta kahaneb.

Ta mõistis, et teda ei kuule keegi ja ootamatult kadus kõik ära. Jäi ainult natuke piparkoogilõhna.

Brigitta ja Marianna

Koer

Elas kord üks külakoer. Ta oli musta selja, valge kõhuga keskmist kasvu koer. See koer oli hästi sõbralik ning armastas väga paisid. Paljud küla lapsed paitasidki koera ja koer rõõmustas väga. Aga see koer ei olnud tavaline. Legendid rääkisid, et koer oli sadu aastaid vana ning kandis erilist haigust. Kümned lapsed hakkasid iga päev selle koera pärast haukuma.

Inimesed küll püüdsid koera mitte paitada, aga kes suudaks mitte paitada, kui tegu on nii armsa koerakesega.

Liisa

Jõuluvana

Elas kord üks jõuluvana, kes oli kurb, sest lapsed ei tahtnud jõuluvanasid kinke jagama. Nad tahtsid, et kingid oleksid kuuse all. Jõuluvana kutsus emmed ja issid kokku, et lastega midagi ette võtta. Neil tuli mõte jõuluvana korstnast alla lükata ja lapsi üllatada.

Jõulud tulid kätte ja tehtigi nii. Jõuluvana tegi, mida vanemad tahtsid, aga jäi kinni.

Laura-Loviisa

Vana mõis

Ükskord läksime perega külastama üht vana mõisa. Mõisahoovis oli purskkaev. Jäin seda imetlema. Ema ja isa läksid edasi. Kui ma seda märkasin, jooksin ruttu neile järele. Kui ema ja isa tiiki uurisid, nägi ma kiike raagus puu küljes. Läksin ja kiikusin veidike, kuni tundsin, et keegi lükkab mulle hoogu. Arvasin, et see on isa ja kilkasin rõõmust. Ema jooksis mu kilgete peale kohale ja tema kannul jooksis isa. Kes siis mulle hoogu teeb, kui isa minu poole tormab?

Minu kilked muutusid karjumiseks. Ma ei hoidnud korralikult kinni ja kukkusin maha. Rääkisin emale ja isale, et keegi tegi mulle hoogu. Nad ütlesid, et ma kujutasin seda ette.

Teel koju luges isa wikipediast, et seal mõisas elas kord tüdruk, kes talvel üksi kodus olles uisutama läks. Uisutades jää murdus ja tüdruk kukkus sisse. Tüdrukul olid paksud riided seljas ja tal oli raske ujuda. Varsti tulid krabid ja vesi tungis kopsudesse ja ta vajus veel alla. Ta uppus.

Ma mõtlesin sellele loole terve päeva. Õhtul magama minnes kuulsin vanemate magamistoast hääli. Kuulsin, et keegi kutsus mind. Ma läksin. Ema ja isa asemel seisis toas umbes 10-aastane tütarlaps. Ta oli täiesti kaame. Ta ütles, et ta on Anna. Järsku jooksis tüdruk minu poole ja minust läbi, haaras mul käest kinni ja viis mind endaga sinna samasse mõisa, kus päeval käisime. Ta viis mind mõisasse enda tuppa. See oli üliõudne, nii õudne, et seda ei saa kirjeldada. Seintelt oli värv maha koorunud ja uks kääksus edasi-tagasi. Siis tiris ta mind õue sama kiige peale, kus päeval olin olnud.

Tüdruk ütles, et tema oli mind päeval kiigutanud ja tema ongi see legendilaps. Ja siis ütles ta kõige kohutavama asja. LÄHME UISUTAMA!

Rohkem ma ei mäleta, mul olid paksud riided seljas ja uisud jalas ja ma uisutasin kaugusesse, kus läbi jää kukkusin. Enne kui mu kopsud vett täis said, ütles tüdruk: „Noh, nüüd tunneb keegi veel, mida mina tundsin hahahahahaha.“

Muidugi ei nähtud last enam kunagi. Aga kummituslik tüdruk – kes teab, mida tema praegu teeb!

Elisabet

Neelaja

Elas kord üks tüdruk, kelle nimi oli Greta. Ta oli muidu koolis väga tubli, kuni ühe päevani ... Tüdruk läks kooli. Eesti keele tunnis oli neil vaja esitada kodutöö töövihikust. Greta mäletas, et pani kõik asjad, mida tal nüüd imelikul kombel polnud, kotti. Tüdrukule tundus, nagu oleks teda tabanud justkui halb õnn. Kui ta läks koju, siis oli ta saanud juba mitu märkust ...

Helena- Adriana

Mets

Mets oli pime. Lehed olid juba ammu puudelt langenud ja päike loojunud. Aga mina polnud ikka veel kodus ja veel hullem: ma olin nõiutud metsas. Üritasin kõndida rahulikult. Teadsin, et jooksmine teeb asja hullemaks. Mu kananahaga kaetud, higiste peopesadega käed olid krampplikult vastu mu külgi surutud. Hambad ristis ja süda puperdamas jätkasin ma tohutut jooksusoovi alla surudes koduteed.

Kui see tee ikka viib koju ... Viib. Peab viima. Mu jalad surisesid, otsekui tahaksid hüüda: „Jookse! Jookse!“

Ja siis nägin ma keset mullast teed valget lapsevankrit. Pöörasin kannapealt ringi ja kõndisin kiire sammuga teist teed pidi minema.

Nõiutud metsas on neli reeglit:

1. Ära jookse.

2. Ära peatu.

3. Ära tee ühtegi häält.

4. Ära vaata tagasi.

Ma kuulsin sosinaid ja lapse nuttu, üritasin oma sammu rahustada. Puud ümbritsesid mind kõikjal ja ma kuulsin enda selja taga samme. Pisarad nõõrisid mu kurku ja süda peksis vastu mu rinnakorvi nagu taoks trumme.

Mu ema oli ka kunagi minu olukorras olnud. Ta oli mulle öelnud, et mets trikitab mu meeltega ja kuni ma järgin neid nelja reeglit, jään ma ellu.

Sammud olid mu selja taga. Mu jalad kihelesid, südame alt oli külm, käed värisesid, higi pärlendas mu otsaesisel, suus oli veremaitse ja pisarad läikisid mu silmanurkades.

Ära jookse.

Ära peatu.

Ära vaata tagasi.

Ära tee ühtegi häält.

Ta oli mu selja taga. Ja minu ees oli tupik. Ma peatusin. Ma karjatasin läbi pisarate. Ma pistsin vastassuunas jooksu. Jooksin läbi neetud labürindi nuttes, karjudes ja pidevalt üle öla tagasi vaadates. Ja siis pörkasin ma kellelegi otsa.

„Alice?“ kõlas mu ema mahe hääl.

„Emps ...“ nuuksatasin.

Ta haaras mu enda embusesse, mis oli nii soe ja turvaline ja kuidagi liiga tugev. Tema haare tugevnes. Vaatasin üles. Ta irvitas. Mu kõrvus kumises ja mu kopsud kisendasid õhu järele.

Kuulsin õõvastavat raksatust, kui mu ribikorv murdus.

Ma olin jooksnud.

Ma olin peatunud.

Ma olin nutnud ja karjunud.

Ma olin tagasi vaadanud.

Helerin

Buss

Buss sõitis mööda teed
Kolm peatust ees tal veel
Bussijuht endamisi
Minuteid loeb tasakesi

Naine bussi tagaotsas
Tukub vaikselt käsi kuklal
Poisikene bussi ees
Silmad pingsalt autoteel

Bussi keskel vanem naine
Kõrgemal on tema maine
Gucci kalli kotiga
Samanimelist laulu kuulab ta

Lõpuks peatub buss peatuses
Valmis ennast seavad veel
Kõik et bussist lahkuda
Tagasi veel vaadata

Elis

Kes ma olen?

Kui mina oleksin Marie-komm,
oleksin nagu vikerkaare pomm
Kui ma oleksin ahv,
meeldiks mul banaanimahl.
Kui ma oleksin saksofon,
oleks mul kindlalt iphone.
Kui oleks õun, seikleks ma
mööda kuldset põllumaad.
Mind söödaks küll,
kuid mis siis, ma ikkagi oleks mister õun.
Ma vihkan seda, et ma ei tea,
kes pagana päralt ma olema peaks.

Grete Helena

Raamat

Raamat on eriline,
raamat on imeline,
raamat on erakordne,
raamat on kordumatu.

Raamatus on uus maailm, eraldi elu,
vaiksed sopid ja lärmakad ruumid. See
ei ole sõna, mida kõik ühtemoodi
mõistavad. Ühele on raamat elu, teisele
surm, kolmandale igavus. Keegi ei saa
öelda, et tal pole raamatu kohta
arvamust. Igale inimesele on olemas
oma raamat. Raamatud ruulivad!

Anette

**Häid jõule ja head uut
aastat!**